

Obecně závazné vyhlášky ve světle recentní judikatury Ústavního soudu ČR

JUDr. et Bc. Martin Kohout

Česká republika se člení na obce, které jsou základními územními samosprávnými celky, a kraje, které jsou vyššími územními samosprávnými celky (čl. 99 Ústavy)¹. Územní samosprávě věnuje Ústava celou hlavu sedmou, přičemž zaručení samosprávy územních samosprávných celků je vtěleno již do úvodních článků Ústavy, *in concreto* čl. 8.

Ústava vychází z principu, že ať už základní územní samosprávné celky, tak i vyšší územní samosprávné celky jsou společenstvími občanů mající právo na samosprávu, realizovanou prostřednictvím ve svobodných volbách ustaveného zastupitelstva (čl. 101 odst.1 Ústavy), jsou veřejnoprávními korporace – mají tedy právní subjektivitu a mohou pod svých jménem a na svou odpovědnost vstupovat do právních vztahů, nést i případnou sekundární odpovědnost sankčního charakteru, mohou vlastnit majetek a hospodařit podle vlastního rozpočtu (čl. 101 odst. 3 Ústavy – ekonomický základ) a zásahy do jejich ži-

vota ze strany státu jsou možné pouze v případech, kdy to vyžaduje ochrana zákona a v takovém případě jen zákonem stanoveným způsobem (čl. 101 odst. 4 Ústavy). Současně Ústava již předjímá, že zákon může stanovit, v jakých případech jsou obce správními obvody – to je důležité zejména při výkonu státní správy v přenesené působnosti realizované orgány obce. Zaručené právo na samosprávu je pak vtěleno i do vlastní normotvorby obcí, resp. jejich zastupitelstev, zejména v podobě obecně závazných vyhlášek.

Základními právními předpisy obce jsou v samostatné působnosti vydávané obecně závazné vyhlášky a v přenesené působnosti vydávaná nařízení obce. Obecně závaznou vyhláškou může obec uložit povinnost v případech uvedených v ustanovení § 10 zákona o obcích² – v jiných případech to možné není,



1) Ústavní zákon č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky, ve znění pozdějších ústavních zákonů (zde a dále jen „Ústava“).

2) Zákon č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), ve znění pozdějších předpisů (zde a dále jen „zákon o obcích“).



srov. Pl. ÚS 4/05 ze dne 6. března 2007: „V případech, kdy obec vydává obecně závaznou vyhlášku, jejíž obsahem jsou právní povinnosti, může tak činit jen v případě výslovného zákonného zmocnění, protože je vázána čl. 2 odst. 3 Ústavy ČR a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Tímto základním zákonným zmocněním je pro obec ustanovení § 10 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích.“ Nařízení obce je možné vydat pouze na základě zákona a v jeho mezích, je-li k tomu obec zákonem zmocněna – jedná se tedy o podzákonný, odvozený a prováděcí právní předpis (uplatňuje se zásada *secundum et intra legem*). Právní předpisy obce (obecně závazné vyhlášky a nařízení) musí být vyhlášeny, což je podmínkou platnosti těchto předpisů. Procedura vyhlášení je upravena tak, že se právní předpis obce vyvěsí na úřední desce obecního úřadu po dobu 15 dnů. Dnem vyhlášení právního předpisu obce je první den jeho vyvěšení na úřední desce. Kromě toho může obec uveřejnit právní předpis obce způsobem v místě obvyklým – takovým místem může být např. nástěnka u místní prodejny či vyhlášení místním rozhlasem apod.

Tvorba právních předpisů územními samosprávnými celky je upravena již v normě nejvyšší právní síly – Ústavě. Ustanovení čl. 104 odst. 3 Ústavy stanoví, že „Zastupitelstva mohou v mezích své působnosti vydávat obecně závazné vyhlášky.“ Ustanovení

čl. 79 odst. 3 Ústavy pak normuje, že „Ministerstva, jiné správní úřady a orgány územní samosprávy mohou na základě a v mezích zákona vydávat právní předpisy, jsou-li k tomu zákonem zmocněny.“ Uvedená ustanovení jsou chápána jako ústavní základy normotvorby územních samosprávných celků, v prvním případě v samostatné působnosti, v druhém pak v přenesené působnosti.

Horzinková uvádí, že „Obecně závazné vyhlášky obcí a krajů jsou originální sekundární právní předpisy. Jsou to předpisy podzákonné a neodvozené.“³⁾ Koudelka doplňuje, že „Jde o součást právního řádu České republiky. Obecně závazná vyhláška je mocenským právním nástrojem určeným k plnění úkolů obce či vyššího územně samosprávného celku při řešení místních nebo krajských či zemských záležitostí. Obecně závazné vyhlášky vydávané v oblasti samosprávy mají povahu prvotních normativních právních aktů, tato primárnost vyplývá z akceptace práva na samosprávu v moderním demokratickém světě.“⁴⁾

Stejně jako u každé právní normy, lze i v případě obecně závazných vyhlášek hovořit o jejich působnosti,

3) Horzinková, E., Novotný, V.: *Základy organizace veřejné správy v ČR*. 1. vyd. Plzeň: Aleš Čeněk, 2008. s. 95.

4) Koudelka, Z.: *Obecně závazné vyhlášky*. 1. vyd. Praha: Linde Praha, a.s., 2000. s. 24-25.



a to ve všech čtyřech jejích složkách, tedy věcné, územní, osobní a časové.

Věcná působnost je dána tím, že obec je oprávněna je vydávat v rámci řešení místních záležitostí veřejné správy, která je svěřena obci, bez ohledu na to, zda se jedná o samostatnou, či přenesenou působnost.

Územní působnost takové obecně závazné vyhlášky je dána administrativním členěním České republiky – obecně závazná vyhláška má územní působnost v rozsahu administrativního teritoria, jehož zastupitelský orgán ji vydal – pojem administrativní teritorium však *a priori* nelze zaměňovat s pojmem katastrální území, což je pojem vytvoření pro účely evidence nemovitostí. Oba dva pojmy, resp. jejich teritoriální rozsah, se mohou překrývat, není to však pravidlem, zvláště ve větších obcích, kde území obce tvoří více katastrálních území.

Z hlediska osobního působí obecně závazná vyhláška na všechny subjekty na jejím území, jak na fyzické, tak právnické osoby.

Časová působnost je pak dána dvěma základními termíny (časovými okamžiky) – platností a účinností. Platná se obecně závazná vyhláška stane ve chvíli, kdy projde řádným *legislativním* procesem a je promulgována, tj. vyhlášena na úřední desce obce. Tím se stává součástí platného právního řádu na daném území. Od platnosti je však

nutné odlišit účinnost, tj. okamžik, od kdy obecně závazná vyhláška (jakákoliv právní norma) může způsobit zamýšlené následky. Tento okamžik, který nesmí předcházet datu platnosti vyhlášky (může však být shodný), je uveden obvykle jako poslední ustanovení obecně závazné vyhlášky, není-li, pak nastává fikce, že účinnosti obecně závazná vyhláška nabyde 15. dnem po vyhlášení. Stejně jako v případě zákona, nic nebrání tomu, aby obecně závazná vyhláška byla novelizována.

Dozor nad vydáváním a obsahem obecně závazných vyhlášek obcí a usnesení, rozhodnutí a jiných opatření orgánů obcí v samostatné působnosti obsahuje zákon o obcích v ustanovení § 123 až § 124.

Zákon v první řadě procesně rozlišuje dozor nad vydáváním obecně závazných vyhlášek obce na straně jedné, a vydáváním usnesení, rozhodnutí nebo jiných opatření orgánu obce v samostatné působnosti na straně druhé. V rámci těchto uvedených skupin je pak nutné rozlišit, zda dotčený právní předpis odporuje zákonu či je ve zřejmém rozporu s lidskými právy a svobodami.

Věcně příslušným dozorcujícím orgánem je ministerstvo vnitra. Dospěje-li ministerstvo vnitra k závěru, že obecně závazná vyhláška odporuje zákonu, vyzve obec ke zjednání nápravy, k čemuž má obec *ex lege* 60 dnů od doručení výzvy. Není-li



náprava zjednána, může ministerstvo rozhodnout o pozastavení účinnosti této obecně závazné vyhlášky, a to ke dni doručení tohoto rozhodnutí. I v této fázi má obec právo na stanovení přiměřené lhůty, během níž může zjednat nápravu – učiní-li tak, ministerstvo své rozhodnutí o pozastavení účinnosti neprodleně zruší. V případě zřejmého rozporu obecně závazné vyhlášky obce s lidskými právy a základními svobodami může ministerstvo vnitřně pozastavit její účinnost bez předchozí výzvy ke zjednání nápravy. Proti jednotlivým rozhodnutím ministerstva jako ústředního orgánu státní správy je možno podat opravný prostředek – rozklad – nestane-li se tak, marným uplynutím lhůty pro podání rozkladu počíná běžet třicetidenní lhůta ministerstva k podání návrhu Ústavnímu soudu České republiky (dále jen „Ústavní soud“), aby dotčenou obecně závaznou vyhlášku zrušil. Je-li rozklad podán, lhůta počíná běžet ode dne právní moci rozhodnutí o rozkladu. Jakékoliv jiné rozhodnutí Ústavního soudu, než obecně závaznou vyhlášku obce rušící (zamítnutí, odmítnutí, zastavení) způsobuje automatické zrušení rozhodnutí ministerstva vnitřně o pozastavení účinnosti vyhlášky.

V případě usnesení, rozhodnutí a jiného opatření orgánů obcí v samostatné působnosti platí s drobnými odchylkami v zásadě stejný

postup. I zde se rozlišuje, zda je usnesení, rozhodnutí nebo jiné opatření orgánu obce v samostatné působnosti v rozporu se zákonem, ale navíc i jiným právním předpisem na straně jedné, nebo se jedná o zřejmý a závažný rozpor usnesení, rozhodnutí nebo jiného opatření orgánu obce v samostatné působnosti se zákonem (nikoli tedy výslovně s lidskými právy a základními svobodami). V případě pasivity obce nastupuje soudní rozhodnutí – v případě této skupiny rozhodnutí obce se však nejedná o soudní přezkum Ústavním soudem, ale o přezkum v rámci soustavy obecných soudů – ve správním soudnictví. Zbývá doplnit, že pokud bylo takové rozhodnutí již vykonáno, jeho výkon ministerstvo nepozastavuje, pouze podává návrh na jeho zrušení. Ustanovení § 124 odst. 6 zákona o obcích pak stanoví, v jakých případech se předchozí odstavec nepoužije – nepoužije se v případě porušení právních předpisů občanského, obchodního nebo pracovního práva a v případě, kdy jsou dozor nebo kontrola výkonu samostatné působnosti obcí upraveny zákonem č. 320/2001 Sb., o finanční kontrole ve veřejné správě a o změně některých zákonů (zákon o finanční kontrole), ve znění pozdějších předpisů.

Judikatura Ústavního soudu je velice bohatá na jednotlivá řízení o zrušení obecně závazných vyhlášek – medializovaná byla např.



řízení, kdy ministerstvo vnitřně podalo návrh na zrušení obecně závazné vyhlášky zastupitelstva města Krupka vydané na základě ustanovení § 10 písm. a) a ustanovení § 84 odst. 2 písm. i) zákona o obcích a ustanovení § 24 odst. 2 zákona č. 246/1992 Sb., na ochranu zvířat proti týrání, ve znění pozdějších předpisů, která mimo jiné stanovovala, že mezi činnosti, které by mohly narušit veřejný pořádek na území města nebo být v rozporu s dobrými mravy, ochranou bezpečnosti, zdraví a majetku, patří i „požívání alkoholických nápojů na vymezených místech města Krupka, která budou označena nápisem „Zákaz požívání alkoholických nápojů““. Ministerstvo vnitřně v dané právní věci dospělo k závěru, že toto ustanovení zasahuje do oblasti, která je upravena zákonem č. 37/1989 Sb., o ochraně před alkoholismem a jinými toxikomaniami, ve znění pozdějších předpisů, který obec toliko zmocňuje k tomu, aby obecně závaznou vyhláškou za určitých podmínek omezila nebo zakázala prodej a podávání alkoholických nápojů, nikoli upravovala jejich požívání. Podle názoru v řízení navrhovatele (ministra vnitřně) obecně závazná vyhláška obce nemůže upravovat oblasti, které jsou zakotveny v zákoně nebo obecně závazném právním předpisu, ať už se jedná o předpisy práva veřejného nebo soukromého.

Ústavní soud přezkoumal návrh ministra vnitřně metodou, kterou dlouhodobě označuje jako *tzv. test čtyř kroků*. V rámci tohoto testu Ústavní soud zkoumá, zda měla obec pravomoc vydat napadené ustanovení obecně závazné vyhlášky, zda se při vydávání napadeného ustanovení obecně závazné vyhlášky nepohybovala mimo zákonem vymezenou věcnou působnost, zda při jejím vydání nezneužila zákonem svěřenou pravomoc a působnost a zda přijetím napadených ustanovení nejednala zjevně nerozumně.

Ústavní soud dospěl k následujícím závěrům:

- „Vydání obecně závazné vyhlášky města Krupky bylo v pravomoci obce.“*
- Město Krupka sledovalo v době přijetí předmětné vyhlášky napadeným ustanovením legitimní cíl v rámci věcně vymezené oblasti, v níž může bez zákonného zmocnění ukládat obecně závaznou vyhláškou povinnosti,*
- že se vydáním napadené obecně závazné vyhlášky neocitlo mimo zákonem vymezenou věcnou oblast samostatné působnosti obce a nejednalo ultra vires.“⁵⁾*

Z dikce odůvodnění uvedeného ústavního nálezu je patrné, že Ústavní soud mění své dosud zastávané stanovisko vtělené např. do rozhodnutí Pl. ÚS 34/06 či Pl. ÚS 44/06, v nichž Ústavní soud zrušil

⁵⁾ Pl. ÚS 33/05 ze dne 12. srpna 2008.



ustanovení týkající se zákazu konzumace alkoholu na veřejných prostranstvích: „Ústavní soud nemohl odhlédnout od dvou nálezů, které se týkaly obecně závazných vyhlášek obcí zakazujících konzumaci alkoholu na některých veřejných prostranstvích, a to nálezu sp. zn. Pl. ÚS 34/06 ze dne 20. 2. 2007 ve věci obecně závazné vyhlášky města Mladá Boleslav (č. 128/2007 Sb.) a nálezu sp. zn. Pl. ÚS 44/06 ze dne 3. 4. 2007 ve věci obecně závazné vyhlášky obce Těrlicko (č. 189/2007 Sb.), v nichž Ústavní soud zrušil ustanovení týkající se zákazu konzumace alkoholu na veřejných prostranstvích s odůvodněním, že „Problematiku konzumace alkoholických nápojů, kouření a požívání jiných návykových látek řeší zákon č. 379/2005 Sb., o ochraně před škodami působenými tabákovými výrobky, alkoholem a jinými návykovými látkami a o změně souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o návykových látkách“). Zákon mimo jiné stanoví opatření, která mají omezit dostupnost tabákových výrobků a vymezuje místa, kde se kouření zakazuje (§ 8 odst. 1); mezi těmito místy vypočítává též čekárny veřejné silniční a drážní dopravy a městské hromadné dopravy, a vnější i vnitřní prostory všech typů škol a školských zařízení. V případě alkoholu vedle opatření, která sám stanoví, zákon o návykových látkách opravňuje obec, aby obecně závaznou vyhláškou omezila nebo zakázala prodej, podávání a konzumaci alkoholických

nápojů. Může tak ale učinit pouze v souvislosti s konáním kulturní, společenské nebo sportovní akce přístupné veřejnosti s důvodným rizikem nárůstu problémů a negativních společenských jevů způsobených jednáním fyzických osob pod vlivem alkoholu, a to jen v určitých dnech nebo hodinách nebo na určitých místech. Zákaz konzumace alkoholu na veřejných prostranstvích bez splnění uvedených kritérií však z žádné právní normy dovodit nelze. Čl. 3 odst. 6 písm. l) vyhlášky je zde se zákonem o návykových látkách v kolizi.

V nyní projednávané věci musel Ústavní soud zvažovat, zda setrvá na stanovisku vyjádřeném ve shora citovaných nálezech, či s přihlédnutím k nálezu sp. zn. Pl. ÚS 45/06 ve věci obecně závazné vyhlášky města Jirkova bude do budoucna akceptovat omezené zákazy konzumace alkoholu na některých přesně vymezených a označených veřejných prostranstvích obcí.

Město Krupka posoudilo konzumaci alkoholu na některých veřejných prostranstvích jako závažný společenský problém, který je s to narušit jak veřejný pořádek, tak být v rozporu s dobrými mravy, ochranou bezpečnosti, zdravím a majetku a z tohoto důvodu konzumaci alkoholu zakázalo, nikoli však plošně, ale pouze na některých veřejných prostranstvích.⁶⁾

Návrh ministra vnitra tak v této části úspěšný nebyl – Ústavní soud

6) Tamtéž.



jeho návrh zamítl s tím, že „regulace konzumace alkoholu na některých veřejných prostranstvích obce je dle zákona možná, pokud se vzhledem ke konkrétním místním podmínkám jedná o jev, který je způsobitelný narušit veřejný pořádek, dobré mravy či bezpečnost, zdraví a majetek v obci.“⁷⁾

Shora uvedený převratný judikát – Pl. ÚS 33/05, opravňující za určitých podmínek obec k regulaci konzumace alkoholu na některých veřejných prostranstvích obce, je více než aktuální – řízení bylo vydáním ústavního nálezu ukončeno dne 12. srpna 2008.

Dalším zajímavým případem je Pl. ÚS 45/06 ze dne 11. prosince 2007. Předmětem tohoto řízení byla obecně závazná vyhláška zastupitelstva města Jirkova schválená 13. dubna 2005 pod č. 4/2005 k zabezpečení místních záležitostí veřejného pořádku na veřejných prostranstvích. Předmětem kritiky ministra vnitra se stalo ustanovení čl. 3 normující opatření k zajištění ochrany zeleně v zástavbě a ostatní veřejné zeleně, znějící:

„1. Vlastníci nebo uživatelé veřejné zeleně na katastru města Jirkov jsou povinni zeleň udržovat formou pravidelných sečí. Četnost sečí je minimálně 2x ročně, přičemž:

a) první seč musí být provedena do 25. 5. příslušného roku

7) Tamtéž.

- b) druhá a případně další seč v závislosti na vegetačních podmínkách.
- Hrabání trávy z provedených sečí bude provedeno do tří dnů po seči a odvoz odpadu po seči nejdéle následující den po hrabání.
 - Vymezení veřejné zeleně na katastru města Jirkov, na kterém jsou uloženy povinnosti dle odst. 1 a 2. tohoto ustanovení, je uvedeno v grafické podobě jako příloha č. 2 této obecně závazné vyhlášky, jako tmavě označená místa.“

Podle navrhovatele – ministra vnitra - napadené ustanovení odpovídá čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) tím, že stanovuje povinnost obecně pro vlastníky pozemků. Pojem veřejná zeleň lze totiž dle jeho názoru subsumovat pod pojem veřejného prostranství podle § 34 zákona o obcích, jenž zahrnuje příslušné pozemky bez ohledu na vlastnictví, tedy i pozemky v soukromém vlastnictví. Navrhovatel rovněž namítal neurčitost pojmu „uživatel veřejné zeleně“, neboť zahrnuje nejen osoby, které veřejnou zeleň užívají právně určitým způsobem (např. na základě smlouvy), ale i kteroukoliv jinou osobu, jež užívá veřejnou zeleň jiným způsobem. Dalším argumentem na straně navrhovatele se stala i skutečnost, že vyhláška údajně reguluje problematiku již upravenou, konkrétně ustanovením § 3 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/2004 Sb.,



o rostlinolékařské péči, ve znění pozdějších předpisů.

V daném případě ministr využil svého zákonného zmocnění a pozastavil účinnost předmětného ustanovení obecně závazné vyhlášky, k čemuž město Jirkov vzneslo námitku, že „zatímco k zahájení řízení došlo ve věci vyhlášky jako celku, rozhodnutí o pozastavení účinnosti se vztahuje pouze na napadené ustanovení.“⁸⁾ Taková námitka je jistě oprávněná.

V dané právní věci aplikoval Ústavní soud opětovně tzv. test čtyř kroků, popsany výše u předchozího judikátu Ústavního soudu.

Ústavní soud dospěl během tzv. testu čtyř kroků k následujícím dílčím závěrům, že:

1. „Napadená obecně závazná vyhláška města Jirkova tak první krok testu s úspěchem překonala, neboť napadený právní předpis byl přijat ve formě obecně závazné vyhlášky, orgánem k tomu kompetentním – zastupitelstvem města Jirkova – a v souladu s předepsanou procedurou přijímání obecně závazných vyhlášek a týká se úpravy místních záležitostí veřejného pořádku a ochrany veřejné zeleně, tedy oblastí, které prima facie spadají do samostatné působnosti obce [§ 10 písm. a) a písm. c), § 35 odst. 1 a odst. 2 zákona o obcích]. Vydání obecně závazné vyhlášky města Jirkova č. 4/2005 včetně napadeného

ustanovení tak bylo v pravomoci obce.“⁹⁾

2. „Ústavní soud uzavírá, že město Jirkov se vydáním napadeného ustanovení obecně závazné vyhlášky neocitlo mimo zákonem vymezenou věcnou oblast samostatné působnosti obce a nejednalo ultra vires.“¹⁰⁾
3. „Ústavní soud se dále zabýval otázkou, zda město Jirkov při vydání napadené obecně závazné vyhlášky nezneužilo zákonem svěřenou pravomoc a působnost. Nic takového navrhovatel netordil a ani Ústavní soud nezjistil žádné indicie, které by mohly naznačovat, že by město Jirkov vydáním napadené obecně závazné vyhlášky sledovalo zákonem neaprobované, nelegitimní cíle nebo bylo vedeno nerelevantními úvahami. Ústavní soud neshledal nic, co by mohlo zpochybnit rozumnost napadené obecně závazné vyhlášky v extrémní míře jím vyžadované.“¹¹⁾
4. „Ústavní soud se konečně zabýval i tím, zda napadená obecně závazná vyhláška splňuje obecná kritéria kladená na právní předpisy vyplývající z pojmu demokratického právního státu.“¹²⁾ Po delší argumentaci Ústavní soud uzavřel s tím, že ani čtvrtý krok shora specifikovaného testu neprokázal jakékoliv pochybení na straně obce při územněsprávní normotvorbě, za

9) Tamtéž, odst. 30.

10) Tamtéž, odst. 45.

11) Tamtéž, odst. 47.

12) Tamtéž, odst. 49.

8) Pl. ÚS 45/06 ze dne 11. prosince 2007.



zmínku však stojí dikce odstavce 50 předmětného judikátu o formulaci právních předpisů jednotlivými obcemi: „Ústavní soud předesílá, že zejména od menších obcí nelze očekávat, že své právní předpisy budou formulovat ve stejné kvalitě, jakou by měly mít formulace zákonných norem, neboť obce zpravidla nedisponují erudovanými legislativci. Na stranu druhou však nelze ani v případě právních předpisů obcí připustit, aby jejich ustanovení byla formulována natolik neurčitě či nesrozumitelně, že by adresát těchto norem nebyl schopen předvídat jejich aplikaci a neměl možnost upravit podle toho své chování.“¹³⁾

Z výše uvedených důvodů (dílčích závěrů Ústavního soudu) nemohl Ústavní soud dospět k jinému závěru, než že ke zrušení obecně závazné vyhlášky nejsou dány zákonné důvody, a proto je třeba návrh na jejich zrušení v plném rozsahu zamítnout. Obec totiž v řízení o přijetí vyhlášky postupovala plně v souladu se zákonem, neocitla se mimo rámec samostatné působnosti, v rámci níž tuto obecně závaznou vyhlášku vydala, při jejím vydávání v žádném případě nezneužila svou pravomoc a působnost – rovněž i její úvahy a cíle při vydávání právního předpisu byly v souladu se smyslem

a účelem zákona. Obecně závazné vyhlášce není možné vytknout ani závažnější formální nedostatek. Ústavní soud mimo jiné dospěl k závěru, že pojmy *uživatel veřejné zeleně* či *četnost sečí je minimálně 2x ročně*, jejichž neurčitost navrhovatel namítal, jsou právně určitými pojmy.

Obecně závazná vyhláška se tak nedostala ani do kolize s ustanovením čl. 11 odst. 4 Listiny, když povinnost uložila v souladu s ustanovením § 10 zákona o obcích.

Ze shora uvedeného je patrné, že i judikatura Ústavního soudu prochází mnohdy až převratným vývojem – v tomto případě je to patrné při změně stanoviska Ústavního soudu k vydávání obecně závazných vyhlášek, jimiž je regulována konzumace alkoholu na veřejných prostranstvích. Zatímco v minulosti (r. 2007) Ústavní soud zastával striktní stanovisko a *obecní zákazy konzumace alkoholu na veřejných prostranstvích* rušil, současná rozhodovací praxe již připouští (judikáty z r. 2008), aby obec takový zákaz do obecně závazné vyhlášky, za splnění Ústavním soudem vytyčených podmínek, vtělila.

Článek reflektuje právní stav ke dni 20. 12. 2008.

JUDr. et Bc. Martin Kohout
advokátní koncipient
Advokátní kancelář Lisse & partneři

13) Tamtéž, odst. 50.